

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 01/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 52

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta phải hướng đến Phật Bồ Tát, thiện tri thức, giữ tâm chân thành, cung kính. Tâm chúng ta chân thành, cung kính ở mức nào thì chúng ta sẽ gặp được các bậc thiện tri thức tương ứng. Tổ Sư Ấn Quang đã dạy chúng ta: *“Một phần thành kính thì được một phần lợi ích, mười phần thành kính thì được mười phần lợi ích”*. Pháp sư Định Hoằng nói: *“Vậy thì một ngàn, một triệu phần thành kính thì sao?”*. Chúng ta có tâm cung kính như vậy thì nhất định chúng ta sẽ cảm ứng được các bậc thiện tri thức ở tầng cao như vậy. Hòa Thượng nói: ***“Chân thành, cung kính là nhân. Cảm được Phật Bồ Tát, Thiện tri thức là duyên. Nhân duyên hội đủ thì chúng ta mới có thể có thành tựu”***.

Tôi bên ba khắp nơi, tôi nhận thấy, chúng ta muốn gặp được đồng tham đạo hữu, thiện hữu tri thức là việc vô cùng khó, đó là vì người ngày nay, chìm đắm trong *“danh vọng lợi dưỡng”*, *“tự tư tự lợi”*. Hòa Thượng nói: ***“Việc tốt lắm dầy vò!”***. Chúng ta muốn làm việc tốt cũng không dễ dàng. Tâm chúng ta chân thành, cung kính, chúng ta cảm được đồng tham đạo hữu, thiện hữu tri thức, cảm được Phật Bồ Tát.

Bài hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta: ***“Chúng ta không thể nương vào người mà chúng ta phải nương vào chính mình”***. Chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải chính mình nỗ lực, phấn đấu. Chúng ta nỗ lực thì chúng ta ở trong hoàn cảnh nào chúng ta cũng sẽ tự tại. Hòa Thượng cũng dạy chúng ta: ***“Phật pháp dạy chúng ta phải tích đức, tu thiện”***. Chúng ta không ngừng tích đức, tu thiện thì những việc làm của chúng ta sẽ hanh thông. Chúng ta thiếu phước báu thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại trùng trùng.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải tu hành ở trong hoàn cảnh nhân sự, chúng ta phải dần dần mài dũa đi phiền não của mình”***. Khi chúng ta làm việc, chúng ta tiếp xúc con người, sự việc, chúng ta quán sát xem tập khí của chúng ta còn nhiều hay ít. Nếu chúng ta rời xa hoàn cảnh nhân sự, chúng ta tịnh tu trong mật thất, ở một nơi thanh tu, chúng ta tưởng tập khí, phiền não của chúng ta đã hết nhưng khi gặp việc thì phiền não của chúng ta vẫn dấy khởi trùng trùng.

Hòa Thượng nói: ***“Khi chúng ta ở trong thuận cảnh không khởi tâm tham ái, khi ở trong nghịch cảnh không khởi tâm tức giận thì chúng ta mới có thể thành tựu Giới – Định - Tuệ của chính mình”***. Cảnh giới thuận nghịch đều là tăng thượng duyên

cho chúng ta. Cảnh giới thuận nghịch giúp chúng ta biết được cảnh giới nội tâm của chúng ta như thế nào, chúng ta đã hàng phục được tập khí, phiền não được nhiều hay chưa. Chúng ta tưởng chúng ta đã đoạn trừ được tập khí, phiền não nhưng khi chúng ta sắp ra đi, chúng ta nhận thấy chúng vẫn còn nguyên thì lúc đó đã không còn kịp! Chúng ta không giữ Giới, không có Định thì chúng ta không thể có Tuệ. Chúng ta không có Tuệ thì chúng ta chỉ đang làm mọi việc theo tập khí, phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Trong Phật pháp, trên hình thức tu hành thì có hình thức tại gia và xuất gia nhưng thực chất đều lấy “Tam phước” làm căn bản. “Hiếu thân tôn sư” là căn bản của căn bản**”. Người xuất gia hay tại gia đều phải có tâm hiếu kính, đều phải **“Hiếu thân tôn sư**”. Những ngày gần đây, tôi phải di chuyển liên tục từ nơi nóng sang nơi lạnh và ngược lại nên cơ thể của tôi chưa thích nghi được, đây cũng là do tôi còn nhiều phiền não, sân si.

Bà Hứa Triết không bị ảnh hưởng bởi thời tiết nóng, lạnh vì tâm của bà thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì cơ thể của chúng ta sẽ tự điều chỉnh nhiệt độ phù hợp với nhiệt độ môi trường. Nhà Phật đã nói: **“Cảnh tùy tâm chuyển**”. Chúng ta có nhiều bệnh thì đó là do chúng ta còn nhiều phiền não, vọng tưởng.

Chúng ta đã trải qua nhiều giờ học tập nhưng chúng ta vẫn **“trơ trơ**”, vẫn ngông cuồng, ngạo mạn. Người không học tập, không ngày ngày được gột rửa, mài dũa thì họ sẽ luôn cho rằng mình tốt rồi, mình tuyệt vời rồi! Địa Ngục do tâm con người chiêu cảm. Ngày xưa, người có hành động, lời nói phỉ báng Tam Bảo, phá hòa hợp Tăng thì chỉ một vài người biết; ngày nay, thông qua Internet, nếu chúng ta có những lời nói, hành động phỉ báng Tam Bảo, phá hòa hợp Tăng thì cả thế giới sẽ biết, những video này còn lưu lại trên Internet mãi mãi. Con người ngày càng xấu ác thì họ sẽ tự khai mở thêm những tầng Địa Ngục sâu hơn.

Chúng ta không phá trừ tập khí, phiền não thì con đường sinh tử, con đường đọa lạc của chúng ta sẽ rộng mở. Chúng ta tu hành mà chúng ta không thành tựu được Giới – Định – Tuệ thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta tưởng rằng mình tu hành tốt nhưng khi sinh tử đến thì chúng ta giống như Hòa Thượng nói là: **“Không còn kịp!**”.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chân thật tu hành là chúng ta lão thật, trung thực làm. Cho nên phương pháp tu hành càng đơn giản thì càng thích hợp với căn cơ của chúng sanh**”. Mấy hôm nay, tôi gặp một vị, vị này mong muốn thành lập một **“đại tùng lâm**” để mọi người nghiêm túc tu hành giống như một **“đại tùng lâm**” ngày xưa nhưng tôi cảm thấy việc này không khả thi. Chúng ta có thể tạo được hoàn cảnh nhưng rất khó có người đến để tu hành.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta mở Phật thất trong 7 ngày thì rất nhiều người đến tu, nếu chúng ta mở Phật thất mà ghi dòng chữ “Sau ba tháng đảm bảo vãng sanh” thì**

liệu có ai đến không!”. Người ngày nay chỉ mong muốn vãng sanh trên miệng, khởi tâm động niệm, hành động, việc làm thì còn rất xa với tiêu chuẩn vãng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta chỉ “đàm huyền thuyết diệu”, nói những điều cao siêu nhưng trên thực tế chúng ta không làm được thì đây chỉ đều là vọng tưởng mà thôi!”**. Nhiều người chỉ thích nghe lời “đàm huyền thuyết diệu”, họ không muốn nghe những lời dạy của Hòa Thượng vì Ngài chỉ nói những việc rất đời thường, rất thực tế. Có người dám nói, Hòa Thượng Tịnh Không chỉ có pháp giải không có pháp hành. Hằng ngày, khi chúng ta làm những việc tầm thường, đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta vẫn chìm ngập trong “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”.

Hôm trước, tôi dọn một kho sách, tôi thấy có 30 đến 40 thùng sách chưa được mở, trong đó phần lớn các sách nói về những việc giải thoát cao siêu, những cuốn sách đó chắc sớm sẽ bị mối ăn vì không có người đọc. Việc “đàm huyền thuyết diệu” không giúp chúng ta tan nhát tập khí, phiền não.

Một lần khi tôi đi giảng ở một đạo tràng, tôi hỏi mọi người: “*Các Bồ Tát Đại Thừa ở đây, có ai đi chợ mà chọn mua những trái nhỏ không?*”. Tất cả mọi người cùng cười một cách bền lễn, những việc đơn giản như vậy mà chúng ta còn chưa làm được! Chúng ta thường nói những đạo lý về khung trời giải thoát nhưng chúng ta vẫn tham lam, “*tự tư tự lợi*”, ảo danh ảo vọng. Hằng ngày, tâm chúng ta phải giữ chặt câu “***A Di Đà Phật***”, đối với người, việc thì chúng ta tận tâm tận lực, nỗ lực, tinh tấn một cách đặc biệt. Chúng ta nói về một cảnh giới mà chúng ta không làm được đến cảnh giới đó thì đó là chúng ta đang vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **“Ta Bà khổ ải. Chúng ta không thể tránh khỏi chướng ngại, khó khăn, chúng ta có sự nhẫn nại thì chướng ngại tự nhiên sẽ qua”**. Cái khổ ở Ta Bà rộng lớn như biển. Tôi nhớ, ngày trước, có người làm bức tranh để bán, trên bức tranh đó ghi dòng chữ: “*Thôi kệ, việc gì cũng sẽ qua!*”, rất nhiều người mua bức tranh về treo. Mọi người chỉ treo bức tranh đó trên tường để người khác nhìn còn bản thân mình thì không làm được.

Có một câu chuyện vui, có hai Thầy trò nói chuyện với nhau, vị Hòa Thượng nói với học trò tất cả đều là vô thường. Khi người học trò nói, xe của Thầy bị người khác đâm hỏng thì vị Hòa Thượng này liền nói: “*Việc này là phải bồi thường!*”. Chúng ta thường chỉ nói cho người khác nghe về vô thường còn bản thân chúng ta thì muốn mọi việc đều diễn ra theo ý của chúng ta. Chúng ta “đàm huyền thuyết diệu”, nói được nhưng không làm được thì những điều chúng ta nói đều là giả. Chúng ta muốn vượt qua mọi chướng ngại thì chúng ta phải thật làm theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền. Nếu chúng ta làm theo ý mình thì chúng ta chỉ làm theo tập khí, phiền não, chỉ làm vì “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Hòa Thượng nói: **“Trong ‘Lục Độ’, lấy Bồ thí, Nhẫn nhục làm trọng. ‘Bồ thí’ là buông xả cũng chính là tích công bồi đức, trồng nhân thiện. ‘Nhẫn nhục’ là giữ gìn công đức. Không luận trong thuận cảnh, nghịch cảnh nếu chúng ta không hiểu được nhẫn nhục thì những công đức chúng ta tu tích được đều sẽ bị phế bỏ. Chúng ta nhất định phải nhẫn thì chúng ta mới có thể nâng cao cảnh giới của chính mình. Chúng ta không biết nhẫn thì ngày ngày chúng ta đã thiêu đốt công đức của chính mình”**.

Nhà Phật nói: **“Lửa thiêu rụi công đức”**. Chúng ta nổi cơn tức giận thì chúng ta đã đốt cháy hết rừng công đức của mình. Chúng ta không nhẫn, chúng ta tức giận thì chúng ta sẽ làm hỏng việc. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta mới giữ được công đức. Nếu chúng ta vẫn khởi **“tham, sân, si”** thì chúng ta sẽ mất công đức. Công đức giúp chúng ta vượt thoát sinh tử, phước đức chỉ giúp chúng ta tái sinh ở cõi lành để hưởng phước. Chúng ta về cõi lành hưởng phước thì chúng ta vẫn phải sinh tử luân hồi.

Hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta những điều rất quan trọng, chúng ta ở trong hoàn cảnh công việc, hoàn cảnh đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta mới biết chúng ta đã mài dũa tập khí của mình đến đâu. Chúng ta phải mài dũa tập khí từ từ. Phật luôn nhắc chúng ta bỏ tập khí, phiền não, chúng ta thường chỉ bỏ được tập khí, phiền não trong thời gian một vài phút, ngay sau đó thì tập khí, phiền não của chúng ta đã hoàn nguyên. Chúng ta phải tu hành trong mọi hoàn cảnh, khi chúng ta nỗ lực phục vụ mọi người thì tâm tư lợi, **“danh vọng lợi dưỡng”** của chúng ta mới có thể giảm thấp.

Thời gian tôi học với Hòa Thượng nhiều hơn mọi người đến hàng trăm lần nhưng hằng ngày, tôi vẫn khởi phiền não, tư lợi, tôi vẫn chưa thể **“chỉ công vô tư”**. Việc nào không thành công như ý thì tôi vẫn khởi phiền não, đây là tôi vẫn có tâm tư lợi. Trong sâu thẳm nội tâm của tôi vẫn có tâm hư danh.

Hòa Thượng nói: **“Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc.”** Chúng ta dụng công đúng pháp thì chúng ta có cơ hội vãng sanh. Chúng ta không dụng công đúng pháp thì hẹn chúng ta ở kiếp lai sinh, chúng ta sẽ tiếp tục luân hồi vô lượng kiếp. Khi chúng ta làm việc, đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta quán sát xem tập khí của chúng ta có còn y nguyên không? Nếu tập khí, phiền não của chúng ta vẫn còn nguyên thì chúng ta tự biết mình sẽ đi về đâu. Trong đời sống thực tại, nếu tập khí, phiền não chúng ta còn nguyên thì chúng ta sẽ sống trong phiền não.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc, có hai hình thức là tại gia, xuất gia, trên thực tế cả hai hình thức tu hành đều lấy **“Tam phước”**, **“Hiếu thân tôn sư”** làm căn bản. **“Hiếu thân tôn sư”** là căn bản của căn bản. Chúng ta phải hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng. Chúng ta **“Y giáo phụng hành”** chính là chúng ta phụng sự sư trưởng. Chúng ta không chỉ hiếu kính với Phật, với Cha Mẹ, Thầy mà chúng ta phải hiếu kính với tất cả chúng sanh. Phật Bồ Tát dùng tâm hiếu kính để hiếu kính với tất cả chúng sanh. Hiện tại, chúng ta vẫn chưa làm được trọn vẹn tâm hiếu kính với Cha Mẹ, Thầy Cô. Chúng

ta hiểu kính với tất cả chúng sanh thì tâm, nguyện, giải, hành của chúng ta mới tương ứng với Phật. Chúng ta có tâm, nguyện, giải, hành giống Phật thì ngày ngày chúng ta tự tại, an vui. Tự tại, an vui của nhà Phật không có tác dụng phụ mà đây là thật an vui. Tự tại, an vui ở thế gian chỉ là nhất thời, là giả, không phải thật!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!